

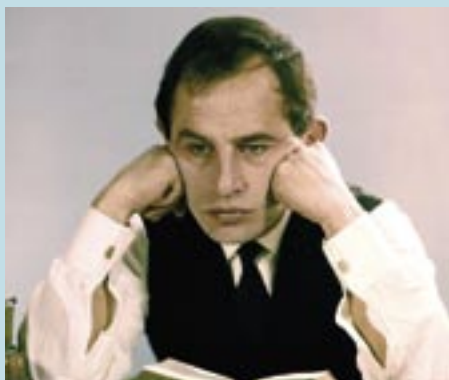
Julien Schoenaerts

Acteur van in de papschool

1925 - 2006

'Vier jaar!' Julien Schoenaerts moet niet lang nadenken wanneer een journalist hem vraagt hoe oud hij was toen hij met acteren begon. Toegegeven, het was geen hoofdrol. Gewoon een lammetje vasthouden tijdens de processie in Eigenbilzen. Maar kleine Julien ziet de mensen genieten. 'Daar draait het om', weet hij later. 'Geluk van een ander is het dagelijks brood van een acteur.'

Op zijn eerste échte rol moet Julien nog twee jaar wachten. Vanaf zijn zesde draait hij geregeld mee in 'Lust en Leven', het gezelschap van papa Schoenaerts. Wanneer zoonlief in 1948 kiest voor een professionele opleiding aan de nagelnieuwe 'Studio Herman Teirlinck', heeft hij al een half toneelleven achter zich.

De studie leidt vlot naar de KNS, maar Schoenaerts voelt er zich niet gelukkig. Hij stoot op haastwerk, op theatrale lopende band. Hij wil voldragen toneel, realistisch en intimistisch. In 1962 houdt hij het niet langer uit en trekt naar Nederland. Het wordt een woelige periode. Mei '68 komt eraan, zeker bij onze noorderburen. Schoenaerts geeft tegengas. 'Sociaal engagement? Helemaal akkoord, maar niet op de scène!.' Dan maar terug naar Vlaanderen waar hij zich in 1968 aan de toenmalige BRT verbindt. Niet uit overtuiging, maar er moet brood op de plank. Intussen zet hij het Ringtheater op

Schoenaerts sukkelde geregeld met psychische problemen die hem langzamerhand aftakelen. In 1999 neemt zoon Matthias zijn doodzieke vader in huis. Samen beleven ze nog enkele mooie jaren.

foto's: © Belga Picture

poten. Maar het komt nooit van de grond. Een absoluut dieptepunt.

In 1973 mag hij van het Gentse Arcatheater voluit voor het solowerk gaan. Zijn ultieme reddingsboei. Met topprestaties in 'De Huisbewaarder' of 'Wachten op Godot' pakt hij publiek en critici helemaal in. En met zijn 'Apologie van Socrates', de Griekse klasieker van Plato, ligt Vlaanderen helemaal aan zijn voeten. Strenge kenners, toevallige passanten en joelende pubers rukken massaal uit om Schoenaerts' monoloog te bewonderen. Hij trekt er jarenlang het land mee rond en brengt hem meer dan duizend keer op de planken.

Eind de jaren Tachtig brengen vader Julien en zoon Matthias Schoenaerts een beklijvende versie van "De Kleine Prins".

Ook in de film scoort Schoenaerts. Zijn bekendste rollen zijn die van Pieter de Coninck in 'De Leeuw van Vlaanderen' en die van Monseigneur Stillemans in 'Daens'.

Begin 2006 zegt Schoenaerts, ziek, oud en weemoedig: 'De Apologie, daar rent mijn ziel naartoe. Ik zou ze nog één keer willen opzeggen in de kathedraal van Antwerpen.'

In de herfst van zijn leven vindt Schoenaerts troost bij zijn hond die hem overal vergezelt, zelfs tot in de eerbiedwaardige Stadsbibliotheek aan het Conscienceplein.

Het heeft niet mogen zijn. Enkele maanden later wordt hij onder massale belangstelling begraven. De kathedraal zit barstensvol.